

ŽIVLJENJEPIS

Tina Kolenik je vizualna umetnica in kostumografka. Leta 2000 je diplomirala je na Akademiji za likovno umetnost na oddelku za oblikovanje. Leta 2004 je prvič magistrirala na Akademiji za likovno umetnost, in drugič leta 2012 na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo na katedri za kostumografijo, kjer je od leta 2010 zaposlena kot asistentka za kostumografijo.

Od leta 1999 soustvarja v tandemu Eclipse. Umetnici v ospredje postavljata lastni goli telesi in ju na različne načine pervertirata v soft porno kič maniri. Z odmevnimi in provokativnimi umetniškimi akcijami: razstavami, performansmi in inštalacijami se tandem Eclipse vključuje v slovenski in širši evropski umetniški prostor. V Galeriji Kapelica je tandem nastopil s samostojnimi razstavami: Zajtrk na travi, 1999; Pornorama 2001, 2001; Pax Slovenica, 2004; 10. Of blasphemy we are guilty, 2009 in performans Venerin test, 1999; Blood is sweeter than honey, 2002; Spectrum Magenta, 2004; 11. In emotion we break, 2007. V Stari elektrarni je tandem Eclipse leta 2011 uprizoril performans »In vino veritas« in leto kasneje v Cankarjevemu domu še performans »EU si muove!«. Z retrospektivno razstavo »Total Eclipse«, se je tandem Eclipse leta 2007 predstavil v Beogradu. Umetnici sta za razstavo »Pornorama 2001« prejeli nagrado Zlata ptica.

Tina Kolenik kot kostumografka soustvarja v osrednjih slovenskih gledališčih z najvidnejšimi slovenskimi režiserji in si prizadeva izraziti svojevrstno moč kostuma, še zlasti pa kože kot kostuma, v gledališki, filmski in operni produkciji. Tina Kolenik zaznamuje tudi močna potreba po lastnem umetniškem izrazu, zato se je prvič samostojno predstavila leta 2005 s performansom Pornogobelin v kultnem Šumiju. V Studiu MGL je uprizorila trilogijo performansov: Kri-nolina, 2012; Zlati dež, 2013 in Leda z labodom, 2014, ki sega v najradikalnejše oblike body arta. Performans Zlati dež je bil leta 2013 uprizorjen na mednarodnem festivalu ExPonto. Leta 2017 se je samostojno predstavila v okviru skupinske razstave Telesnost v Mestni galeriji, istega leta pa je pri Knjižnici MGL izšla njena modografija z naslovom Koža kot kostum. Leta 2018 je imela v Galeriji Kresija samostojno razstavo z naslovom Promenada, cikel selfjev.

Rdeča nit njenega ustvarjanja je poudarjanje neznanske moči erotike in obenem duhovita, a ostra kritika dominantne kulture, ki še vedno hipokritsko zatira človeško telo in spolnost kot tudi druge oblike svobode in avtonomnosti.

razstava

Oblačenje kože

• CIKEL SELFJEV •

8. februar - 25. marec 2019

AQ galerija, Celje

Izdal: Aq galerija

Avtorica teksta: Sarival Sosič

Postavitve razstave: Tina Kolenik in Robert Hutinski

Oblikovanje in tisk: Filter urbane rešitve d.o.o.

Tina Kolenik

TELO JE PROSTOR PODOB

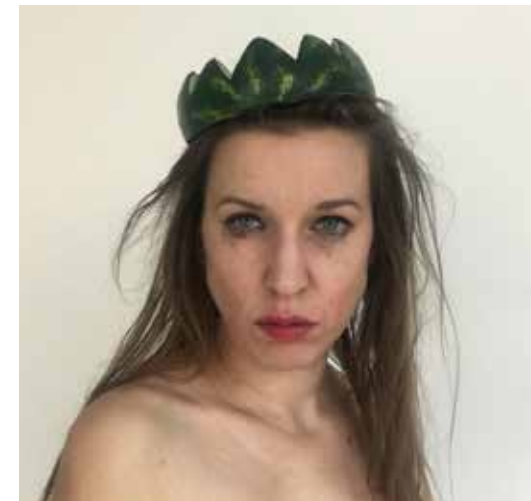

Telo je naravni prostor mnogoterosti podob, izrazni sistem (z značilno reliefnostjo), ki je poln pomenskih zgostitev. Ko se izpostavi nek njegov element ali segment, npr. glava ali intimnejši predeli, se pričnejo gostiti posebne telesne mimike ali oblike. In prav v izbranih akcentih telesa ustvarjalka Tina Kolenik domiselno prehaja od podob iz realnega življenja k likovno stopnjevanim izraznostim. Umetnost je danes sicer velikokrat praktična in se tako poraja v soodvisnosti z vsakdanjostjo, hkrati pa še vedno ohranja svoj lastni kognitivni sistem in metaforične nivoje, v luči katerih gledamo dlje od golega dejanskosti in se v domišljiji sprehodimo vse do poglobljenih likovnih pripovedi. Telo in vse, kar se dogaja okoli nje-

ga, je namreč prizorišče prepletanja notranjega ali osebnega z zunanjim ali družbenim, zaradi česar omogoča neizmerene izpovedne tematike, v katerih se manifestirajo najbolj prefinjeni narativni nameni umetnosti. Tako lahko preko telesa opazujemo različne nivoje mimetičnosti in če so prisotni njegovi prepoznavni segmenti ali elementi, je prav gledalec tisti, ki jih sprejema, interpretira in naveže na nekaj njemu že znanega ali uveljavljenega v realnem svetu in estetiziranih pripovedih. Pogosto pa se telo obravnava tudi v perspektivi nepričakovanega, še zlasti tedaj, ko se odmika v polje zakritosti ter proti konotativno in sugestivno bolj zamaknjenim (in zatorej manj prepoznavnim) nivojem, ki vključujejo tudi aspekte

Oblačenje kože

seksualnosti. Tina Kolenik je v svojih številnih umetniških projektih sicer že večkrat problematizirala vlogo telesa in možnosti (ali mej) njegove likovne obravnave, tokrat pa se je osredotočila na glavo (obraz) in intimnejše dele telesa. Tako je nastala domiselna zgodba, ki je pretežno vpeta med glavo kot njenim nosilcem in (kako izvirno!) lubenico kot možnim likovno aktivnim predmetom, ki omogoča oblikovanje najrazličnejših pokrival. Avtoričin ustvarjalni postopek domišljeno, duhovito in inovativno združuje umetnost telesa (body art) in njeno dinamizacijo v aktu performansa, iz česar vznikneta nova pripoved (v tem primeru iz lubenice in pomaranče narejeni oblačilni predmeti) in njen končni produkt, namreč fotografije – selfji – z natančno definirano in estetsko urjenenimi podobami pokrite glave in zadnjice. Tako kot v večini prejšnjih likovnih del, kostumografij in performansov se Kolenikova tudi tokrat osredotoči na premišljeno izbiro materiala, njegovo skrbno (pre)oblikovanje in umetiško ustvarjanje, katerega prizorišče je telo, kjer se dogajajo zgodbe, ostrijo pogledi in porajajo ideje in asociacije. Močna zelena barva skorje lubenice, izrazita rdeča barva njenega jedra, črne peške in avtoričini obrazi s spreminjajočimi se čustvenimi izrazi so likovni nosilci idejne zasnove projekta, obenem pa so tudi estetska igra, ki je zdaj sproščeno vsakdanja, zdaj skrajno resna podoba subjekta, ujetega v prevladujoče tokove sodobnega družbenega življenja. Opraviti imamo torej z deli, ki kombinirajo iskreno likovno zgodbo s praktičnostjo samega predmeta, tj. lubenice in pomaranče, sadežema, s katerim je umetnica za to priložnost nadgradila razstavo (z naslovom Promenada), s katero je lani gostovala v ljubljanski Galeriji Kresija. Avtorica sledi ideji karnevalskosti, ki lahko prehaja od komičnosti do ironije, od grotesknosti do preproste sprostitev, kar je razvidno tudi z izborom artefaktov, ki so rezultat njenega potrpežljivega šivanja spodnjega perila narejenega iz koščkov bolj ali manj svežih pomarančnih olupkov. Pokrivalom, ki označujejo različne poklicne, statusne, verske in naravne funkcije, se tokrat pridružuje nova zvrst oblačila, namreč spodnjice, ki se prilagajajo njenemu telesu, pokrivajo njegove intimne dele, hkrati pa v zgovorni govorici oranžne barve s- in opominjajo na estetsko vse prej kot zaželeno stanje človeške in še posebej ženske kože (npr. na zadnjici in bedrih). Telesna lepota (obeh spolov in pravzaprav tudi vseh drugih živih in neživih entitet)

je pač minljiva in neizbežno (iz)hlapi s staranjem: čas žal ne prizanaša nikomur in ničemur, saj prej ali slej poslabša, pogrša in uniči vse, vključno s kožnatimi povrhnjicami naših krhlih teles. V tej avtoričini nadgradnji oblačenja (pokrivanja glave) s kožo lubenic delujejo z belo nitjo zašite gručasto hrapave pomarančne lupine kot znanilci novih vizualnih reakcijskih tvorb, ki za razveseljav nameček omogočajo gledalčevemu očesu ne le estetsko, marveč celo neke vrste erotično ugodje, zlepljeno z opazovanjem mladostno gladke, še vedno prožne in vabljive telesne površine (červavno ulete v formo hrapavih, razbrzdanih spodnjic). Že po tradiciji so namreč prav podobe tiste, ki naredijo odsotno vidno, kompenzirajo s telesnostjo povezane negotovosti in jo izpostavijo kot prostor nenehnih akcij in reakcij, prehodov iz realnega v virtualno, iz lepega v vsakdanje ali iz mladega v staro. Videti je, da smo postali v marsičem ujetniki lepotnih idealov, nezadržne ekspanzije vizualnih konstruktov, katerih zaznave povzročajo svojevrstno krizo teles in njihov podob, s katerimi se človek, kot pravi Martin Heidegger, bojuje za svoj položaj v svetu.